

משאת משה

חג הסוכות – גליון 335

סוכה

בַּסֻּכּוֹת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים (ויקרא כג, מב)

– תשבו. וגם תעמדו. ותאכלו. ותלוננו. ואפילו תמיילו.

ואם מישחו רוצה לפטפט עם חברו, אז עליו לעשות את זה בסוכה (עי' שו"ע תרלט א, ומשנ"ב שם).

אנחנו נכנסים, ראשנו וכולנו, לסוכה. אנחנו 'חיים' – בסוכה.

ה' 'הושיב' אותנו בסוכות, כשיצאנו ממצרים.

– הוא הושיב אותנו. זו היתה פעולה שלו.

וחסוכה – גם היא שלו. הבית שלו.

– זה המקום הפרטי שלו יתברך.

והוא מזמין אותנו לשם. להיות איתו ביחד. שבעה ימים.

וזה לא רק 'מקום'.

– זה ה'מינו תחבקני' שלו.

והוא אכן מחבק אותנו בסוכה.

הדפנות – הן חיד שלו יתברך: שתים כהלכתן, שלישית טפח. כמו יד ימין העוטפת את המתחבק, הזרוע, חיד עצמה, וכף חיד – זה הטפח.

אבל עלינו לדעת עם מי אנחנו חיים שם. אצל
מי אנחנו 'מתארחים'.

אז אנחנו 'חיים' – בסוכה. דרים. מטיילים.
מפטפטים.

* * *

שאיפות

שאיפה – היא 'מבחוץ'.

והיא מחברת.

והיא גם מונעת את הנפילה.

וזה מהותו של 'אור המקיף'. לפי ערכנו.

אור המקיף – הוא אור 'גבוה', שאינו יכול
להיכנס בתוך המציאות – כי היא לא יכול
'להכיל' אותו, אבל הוא מחזיק את המציאות
במקומה. ומחבר אותה. וגם מונע ממנה
'לרדת' למטה.

ובתנאי, שהאור המקיף הזה – הוא לא
'למעלה מעשרים אמה'.

מה הבעיה ב'למעלה מעשרים אמה'?

– ש'לא שלטא ביה עינא' (עי' סוכה ב.).

על השאיפה להיות – 'שלטא ביה עינא'.

– שתהיה לעין שלנו 'שליטה' שם. שנוכל
'לראות' את זה.

שזה יהיה – בטווח ההשגה שלנו. לא משהו
מאוד רחוק מהדרגה שלנו.

– וכך יהיה לשאיפה שלנו הכח לשמור עלינו.
ולחבר אותנו לעצמנו.

הסוכה נקראת 'אור המקיף'.

כך מלמדים אותנו רבותינו (עי' פע"ח שער
חג הסוכות פ"א).

זה 'אור' – ש'מקיף' את המציאות. הוא לא
'נכנס' בתוכה.

המקביל ל'אור המקיף' בעבודה הפרטית
שלנו, זו השאיפה.

השאיפה, 'מקיפה' את האדם – מחוצה לו.
היא לא 'נכנסת' בתוכו ממש.

– הוא הרי עדיין לא שם. הוא רק שואף להגיע
לשם.

והיא גם – שומרת על האדם.

– מי שאין לו שאיפה להתקדם, הוא גם לא
ישאר בדרגה שהוא נמצא בה. הוא ירד
למטה (עי' משלי טו כד, ובביאור"ג שם).

וכשיש שאיפה, ורוצים להיות במצב של
'למעלה למשכיל', אז זה מחזיק את האדם
במקום שלו. הוא לא יפול. והוא גם באמת
יתקדם.

וכך הוא גם מחובר לעצמו. לחיים שלו. למקום
שהוא רוצה להיות בו.

ואם כן:

* * *

חיבוק, אור המקיף, וקידושין

אז יש חיבוק. ויש גם אור המקיף.

– ושניהם – אחד.

החיבוק, הוא רק 'מבחוץ'. זה עדיין לא חיבור פנימי כמו בשעת היחוד.

– ומה עושה החיבוק?

הוא שומר על האדם. הוא 'תפוס' בזרוע המחבקת.

והוא גם מחבר את האדם למקום שלו.

כי מה המקום שלו כעת, בשעת החיבוק?

– בחיקו של מי שמחבק אותו.

החיבוק, מחבר את האדם – אל המחבק.

והוא גם שומר עליו שם. קרוב אל המחבק.

– אין לו כעת שייכות למקום אחר. הוא 'סגור' שם.

אז הוא גם – מחובר.

וגם – לא 'נופל' למקום אחר.

– בדיוק כמו – ה'אור המקיף'.

וזה גם בדיוק כמו – מעשה ה'קידושין'.

מה זה 'קידושין'?

– 'הרי את מקודשת לי'.

ומה זה מבטא?

שני דברים:

– את מיוחדת לי.

– את אסורה על כל העולם כולו, כהקדש.

מיוחדת לי – זה החיבור.

ואסורה, זו השמירה. אין שום אפשרות אחרת.

בחג הסוכות, אנחנו במקום הזה. מיוחדים. ושמורים.

וזה משליך – על כל השנה כולה.

התוכן של כל המצוות המעשיות שלנו, הוא להיות – 'מיוחדים' לה'. וכל ההימנעות שלנו מה'לא תעשה' – זה להיות 'שמורים'. כמו 'זכור ושמור'. כמו 'לעובדה ולשומרה'.

* * *

מה אנחנו מקבלים?

אז מה אנחנו מקבלים בחג הסוכות?

– שמירה. וחיבור.

וזה על ידי אור כזה, שהוא גדול הרבה מעבר ל'כלי' שלנו.

– אור כזה – שאין לנו אפשרות להכיל אותו.

והוא רק – 'מקיף' עלינו, מבחוץ.

– וגם 'מחבק' אותנו. באהבה.

והוא עושה אותנו אנשים אחרים. שונים מכל העמים. מובדלים מהם. עליונים מהם (עי' דרך ה' ד, ח).

ומה כל זה נותן לנו?

זה – מה שאנחנו 'מקבלים'.
אבל יש כאן עוד צד.
וגם הוא רוצה משהו.

– רוממות. ושמחה. ותחושת עליונות על
העמים. וכח לעבוד את ה' יתברך כמו
שצריך.
ואולי עוד כמה דברים.

* * *

צורת אדם

והתפקיד שלנו הוא – לאחד ולייחד את השנים
הללו.
עלינו לדעת בבירור:
– לא מדובר במשהו שאנחנו מסוגלים להבין.
אין שם גוף, ולא דמות חגוף, ולא שום מושג
מהעולם שלנו.
ובכל זאת, 'מבשרי – אחזה אלוק'.
דהיינו:
אנחנו – 'משל'.
ושם, יש 'נמשל'.
ה'רעיון' – דומה.
אבל הצורה החיצונית, איך זה מתגלה
ומתבטא – בה אין לנו שום מושג.

יש בורא אחד. ואין יחידות כמוהו.
אבל הוא רצה להתגלות.
ובמציאות הזו, שהוא 'אחד' – אין אפשרות
של 'גילוי'.
אז הוא התגלה ב'צורת אדם'. ובצורת אדם
הזו, יש שנים. כביכול. איש ואשה. הלא זו
צורת אדם שלמה.
זה מה שנקרא – 'קודשא בריך הוא',
ושכינתיה'.
במציאות האמיתית, בשורש, הוא אחד.
אבל במציאות של הגילוי, כשהשכינה 'יורדת'
אל העולמות ה'נבראים', ולמטה מהם, עד
אלינו ממש – אלו שנים.

* * *

להיות מחוברים

החיבור הזה, והשמירה – זה על השכינה
הקדושה.
וכיצד אנחנו 'מחותנים' שם?
השכינה, נמצאת בנו. 'ושכנתי בתוכם'.

הסוכה, היא 'אור המקיף'. ו'חיבוק'.
ומי נמצא שם?
– קודשא בריך הוא. והשכינה.

- והחיבור שלה - הוא החיבור שלנו.
והשמירה שלה, היא גם השמירה שלנו.

אבל יש לזה תנאי:

עלינו להיות מודעים. ומחוברים. ורוצים.

ובמילה אחת:

- 'דעת'.

דעת - היא חיבור.

וכשאנחנו מחוברים למציאות הקדושה הזו
שבקרבתנו - השכינה, אז היא באמת פועלת
בנו. ואנחנו באמת 'איתה' - ביחד.

אם אין לנו את ה'דעת' הזו, אז כנראה
שאנחנו גם לא נהיה מחוברים לכל מה
שקורה שם.

אנחנו - נפסיד.

אבל לא רק אנחנו.

הלא השכינה בקרבנו. ואנחנו אלו שפועלים
בה.

- אז אם אין לנו 'דעת' נכונה - אז זה גם לא
יפעל בה!

אנחנו יותר מידי נמצאים במקום של 'מה
אנחנו מקבלים'.

ועלינו לחשוב גם - ובעיקר - על התועלת
שתהיה לה' יתברך, מחג הסוכות שלנו.

* * *

לעתיד לבוא

סיפור מהעתיד. ממה שהולך להיות.

ה' - מתגלה. מופיע (ע"י בכ"ז בתחילת מסכת
עבודה זרה).

והוא מחזיק ספר תורה בחיקו, וקורא לכל מי
שעסק בתורה.

ואז מגיעים הגויים. ומספרים את כל מה שהם
עשו 'למען התורה'.

למשל:

שווקים. מרחצאות. כסף וזהב. בורסה.
תעשיות. בינה מלאכותית.

- הם באמת עשו המון.

ומה הם מוענים?

- אז באמת - הכל עבור ישראל.

אבל ה' לא מקבל את הטענה הזו.

הוא אומר להם כך:

'שומים שבעולם כל מה שעשיתם לצורך
עצמכם עשיתם'.

- שומים!

זה שכעת אתם מודעים לכך שהייתם כדור משחק בידי ה' יתברך, זה לא משנה מאומה.

הכוונה שלכם היתה – עבור עצמכם.

– אין שום אפשרות לקבל שכר על זה.

אז הם מבקשים מה'. תן לנו עוד הזדמנות. אחרונה.

ואף על פי שזה כבר מאוחר, ה' מסכים.

הוא אומר להם – תעשו לעצמכם סוכה, שבו בה, ותרוויחו את העולם הבא שלכם.

והם בונים סוכות. ויושבים בהן. ומצפים לשכר.

ואז ה' 'מקדיר עליהם חמה'. השמש קופחת על ראשיהם. הישיבה בסוכה הופכת למשהו הרבה פחות נחמד.

זה כבר לא היה בתכנון שלהם.

הם בועטים בסוכה, ויוצאים.

וה' – שוחק. 'יושב בשמים ישחק'.

מצטער, פטור מן הסוכה. היה מותר להם לצאת.

אבל – למה לכעוס. למרוד. לבעוט.

– זה מה שמוציא אותם לגמרי מה'עולם הבא'.

* * *

הקונספציה

יתכן לבאר.

הגויים – בועטים בסוכה.

מדוע?

– אין להם כל ענין בסוכה. זה רק השכר שעומד מול עיניהם.

וכך הכל חוזר לאחור.

– 'שומים שבעולם, כל מה שעשיתם – לצורך עצמכם עשיתם'.

הבעיטה, מגלה – שהם עדיין מקובעים בתוך ה'קונספציה'. שום דבר לא השתנה בליבם.

– מה שעומד להם מול העינים זה רק הם. והרצונות שלהם. והשכר שלהם.

מדוע בונים סוכה?

– עבור ה' יתברך. עבור החיבור שלו עם השכינה הקדושה.

הסוכה נתייחדה בכך, שהאדם כולו – נכנס אל תוכה. כל גופו ממש.

ואולי המשמעות של זה היא – שעלינו להיות לגמרי במקום הזה. ברצון הזה. ב'דעת' הזו.

– כולנו. כל הגוף. עד הנעלים.

כי כשאנחנו במקום שלו יתברך, בחדר הפרטי שלו, עלינו באמת – להיות 'שם'. בכל נפשנו ומאודנו.

ומי שנמצא שם עבור ה', וכעת יש שמש קופחת – ועליו לצאת משם כי הוא 'מצטער', מה הוא ירגיש?

– כאב. צער.

הלא ה' רוצה 'דירה בתחתונים'.

וניסינו לבנות אותה עבורו. ולא הצלחנו.

וזה באמת אפשרי.

הלא השכינה היא באמת אצלנו. בפנים.

ואם נלמד את הסוגיות הללו, נתבונן בהם, ונגיע ל'דעת' – נוכל גם להרגיש אותה. ולרצות את מה שהיא רוצה.

ה' יזכנו.

והשכינה – תהיה כעת בצער. 'לית לה עינויא, כעינויא דבעלה' (תיקו"ז, תי' כא, נג ע"א בד' וילנא). הוא לא יכול להיות איתה. אין חיבור. אין שמירה.

ומי שבועט, אינו שייך למקום הזה בכלל.

– וגם לא לעולם הבא.

עלינו להיות בתוך הסוכה – עבור ה' יתברך. עבור השכינה הקדושה. כמה שמתאפשר לנו, לפי דרגתנו.

לשאלות, לתגובות, ולקבלת חגליונות למייל

0533127133m@gmail.com

לבניסה לאתר שלנו, לחץ [כאן](#)

בגליון 'זחיו לאחד':

מדוע היא רוצה תכשיט, היא לא מבינה שאין כסף?

מי לוקח אחריות על הרצון של האשה?

ומי זה שצריך לחשוב על חשבון הבנק?

את גליונות 'זחיו לאחד' – שאלות ותשובות בענייני שלום בית, אפשר לחשיג בביתי, רח' חזו"א 21 שכונת חפציבה, מודיעין עילית. אפשר גם לקבלם למייל הנ"ל.

[מנחם ישראל חזן](#)

0533127133